

HNĚV PRACUJÍCÍCH STÍHÁ ZRÁDCE

Rudé právo, 8. června 1950 (zkráceno)

Pracující našeho státu se s úžasem dovídá skutečnosti, které vycházejí najevo v průběhu procesu s členy vedení záškodnického spiknutí. Obžalovaní vypovídají o svých činech nejen před očima dělníků a rolníků, přítomných v soudní síni, ale také za obrovského zájmu milionů občanů, kteří sledují procesní řízení, zveřejněné rozhlasem a tiskem. Z vlastních slov obžalovaných poznává náš lid tyto osoby ve zcela jiném světle, než se často až dosud některým lidem jevíly a za jaké se obžalovaní sami vydávali. Místo domnělých politických, hospodářských, theoretických a vědeckých pracovníků představuje se zde banda všeho schopných zločinců. Jako roentgenem prosvícení stojí obžalovaní před soudem takoví, jací skutečné jsou. Přesvědčili se, že všechno již prohráli a že nemá smyslu ani zapírat, ani vymýšlet nějakou „ideologii“, kterou by se zahalili. (...)

Pro nejtěžší zločiny jsou žalovány osoby, které před válkou i po osvobození byly činny – většinou ve významných funkcích – v různých politických stranách. (...) Vůdcové všech těchto různých politických stran, i všichni ostatní měli společný cíl – udržení kapitalistického řádu. (...) Všichni obžalovaní jsou úhlavními nepřáteli socialismu a svými existencemi, žitím i myšlením jsou spjati se starým kapitalistickým řádem. Nenávidí socialistický společenský řád, který zaručuje lepší život pracujícího lidu, protože chtějí zabezpečit

blahobyt pouze úzké vrstvě vykořisťovatelů a příživníků, mezi než také sami náleží, na úkor vykořisťování širokých lidových vrstev.

Avšak bývalí vůdcové různých těchto stran a skupin, sloužících buržoasii, shodli se nejen ve snaze o návrat kapitalistického řádu a v nenávisti proti lidově demokratické republice a proti Sovětskému svazu, který je bezpečnou zárukou naší nezávislosti, shodli se také v prostředcích, kterých ve svém boji užívali. Špionážní a velezrádná činnost, příprava protistátního puče, tajné vysílačky, shromažďování zbraní, šíření rozvrtných letáku, spojení s agenty CIC a uprchlými vrahy – to všechno byly prostředky této čisté společnosti. (...) Všichni přiznávají, že si přáli, aby američtí imperialisté rozpoutali válku proti Sovětskému svazu a naší republice, poněvadž jen pomocí války mohli očekávat návrat k starému režimu. (...)

Není jim lehké na lavici obžalovaných. (...) Dobře cítí, jak jsou izolováni, jak jsou sami, že národ stojí proti nim a odsuzuje rozhořčeně a přísně jejich hanebné zločiny. Přiznali se k nim. Nemají sil, aby i před soudem bojovali, ne proto, že by jim v tom bylo bráněno, ale protože nemohou. Nemají sil, neboť sílu může dát člověku pouze vědomí, že bojuje za spravedlivou věc, jenom pevné přesvědčení a vědomí, že bojuje za pravdu. Nic z toho obžalovaní nemají. Nemají ideu, která by je

sílila, nemají program, za který by vedli boj, nemají pravdu, za kterou komunisté, předvoj dělnické třídy, v kapitalistických státech bojují. Komunisté jsou v tomto boji nezlomní a nepřemožitelní vědomím, že jejich věc je spravedlivá, že za nimi pevně stojí miliony pracujících. (...) Jediným „programem“ všech obžalovaných stal se zločin. Celou svou činností dokázali, že nejsou politickými odpůrci, ale bandou všeho schopných kriminálních zločinců. (...)

Hněv a opovržení pracujícího lidu provází tyto špiony a zrádce. V nepřehledném počtu schůzí žádají pracující, aby zrádcům byl vyměřen přísný a spravedlivý trest. Vyslovují zároveň svůj dík bezpečnostním orgánům za to, že tuto nebezpečnou bandu zločinců dopadly a zneškodnily a uvědomují si nutnost, ještě více zvýšit vlastní bdělost a ostražitost. Odpovědi pracujících v našem státě na tyto zločinné plány reakce je zároveň závazek, že budou ještě úspěšněji pracovat ve svých závodech, polích a ostatních pracovištích. Tato práce je nejpádnější ranou všem nadějím reakce a největším příspěvkem v boji o mír.